

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lify v právní věci žalobkyně:

zastoupená JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Blanická 19, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.8.2010, č.j. MK 14868/2010 OPP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 23.8.2010, č.j. MK 14868//2010 OPP, zp.zn. MK-S 8641/2010 OPP **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.051,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Jany Kašpárkové, advokátky

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.8.2010, č.j. MK 14868/2010 OPP (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále též NPÚ) ze dne 21.6.2010, č.j. NPÚ-302/4655/2010, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 8.6.2010 podala u Národního památkového ústavu jako povinného subjektu a současně svého zaměstnavatele žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., a to

- a) sdělení rejstříkového čísla státního seznamu movitých kulturních památek-mobiliárního fondu zámku „Jaroměř nad Rokytinou“,
- b) sdělení rejstříkových čísel movitých kulturních památek nacházejících se ke dni mimořádné inventury v roce 2004 v předmětné ložnici v prvním patře západního křídla hradu Šternberk,
- c) zaslání kopie „místního seznamu“ (soupisu) pořízeného při poslední inventuře mobiliárního fondu včetně výpůjček a zápůjček v předmětné místnosti,
- d) zaslání kopie inventurního soupisu DHM a DDHM pořízeného při mimořádné inventuře v roce 2004.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23.6.2010 byla žádost žalobkyně odmítnuta v části pod body b, c, d. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobkyně namítla, že žádané informace nejsou z poskytování vyloučeny „v mezích zákona“ neboť

- a) nejsou ani utajovanými informacemi, aby je bylo možno vyloučit podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb. a
- b) nejsou ani informacemi, jejichž poskytnutí by bylo možno fakultativně omezit podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona z důvodu, že se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Zdůraznila, že taková informace se nevztahuje „výhradně“ k vnitřním pokynům, neboť-nahlíženo i z hlediska jazykového-není inventurní soupis „pokynem“; tím by mohl být toliko „příkaz ředitele k provedení inventury“ nebo „jmenování inventurní komise“, nikoli však inventurní soupis jako výsledek činnosti povinného subjektu jakožto „správce státního majetku“.

Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k části žádosti pod bodem d), neboť ta se vůbec netýká „centrální databáze CastIS“, tedy evidence „mobiliárních fondů“, ale účetní evidence předmětů DHM (drobného hmotného majetku) a DDHM (dlouhodobého drobného hmotného majetku). Jelikož povinný subjekt nevyzval žalobkyni k upřesnění žádané informace ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., je zřejmé, že mu obsah žalobkyní použitých zkratk byl znám a o obsahu žádosti neměl pochybnosti. Při nejmenším na část informace k bodu d) žádosti se tedy důvody rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného nedají aplikovat a v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěrem pak žalobkyně poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se omezování práva na informace použitím § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. zejména pokud se jedná o nepřiměřeně extenzivní výklad pojmu „vnitřní pokyn a personální předpis povinného subjektu“, neboť žalobkyní žádané informace nelze podřadit pod pojmové znaky „vnitřního pokynu“ ani „personálního předpisu“ a napadené rozhodnutí tedy spočívá v zákonem nedovoleném omezení práva na informace.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitkám vzneseným v žalobě uvedl, že poskytnutí žalobkyni požadovaných informací bylo omezeno ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. když požadované dokumenty jsou

určeny výhradně pro vnitřní potřebu zaměstnanců, věcných odborů Národního památkového ústavu a přístup k nim je z bezpečnostních důvodů upraven Příkazem generální ředitelky č. X./2009/NPÚ k zajištění bezpečného využívání centrální evidence CastIS. Uvedená databáze obsahuje evidenci mobiliárních fondů s identifikační fotodokumentací z objektů, ke kterým vykonává právo hospodaření NPÚ. Vzhledem k tomu, že by informací z této databáze mohlo být třetími osobami zneužito, chrání citovaný příkaz majetek státu stanovením požadavku na bezpečné užívání centrální databáze CastIS. Uvedený příkaz především stanoví, že do centrální databáze mají přístup jen vybraní pracovníci ústředního pracoviště na základě písemného pověření generální ředitelky a vybraní pracovníci územních odborných pracovišť na základě písemného pověření ředitele územního odborného pracoviště. Tito pověřeni pracovníci pak provádějí výběry a vyhledávání pro odborné pracovníky pracoviště, případně pro cizí osoby, avšak pro ty pouze ze služebních důvodů nebo z důvodů badatelských. Bezpečnostní opatření upravuje rovněž jiný interní předpis- Metodika pro zpracovávání, vedení a uchovávání evidence mobiliárních fondů z roku 2005, který v rámci článku 13 umožňuje přístup cizích osob k informacím základní a průběžné evidence mobiliárního fondu pouze z důvodů služebních nebo badatelských, a to vždy za přítomnosti pověřeného pracovníka organizace a jen při současném splnění dalších stanovených podmínek. K námitce, že žalobkyně má na požadované informace nárok jako zaměstnanec povinného subjektu se sjednaným výkonem práce „kurátor sbírkových a mobiliárních fondů“, žalovaný uvedl, že žalobkyně jistě nedisponovala pověřením k nahlížení do evidence CastIS a je vyloučené rovněž to, že potřebovala požadované informace k plnění svých pracovních povinností. Pokud by tomu tak bylo, byly by jí tyto informace ze strany povinného subjektu poskytnuty. Existenci takových pracovních povinností neprokázala. Žalovaný dále uvedl, že je toho názoru, že částečné odmítnutí žalobkyní požadovaných informací je zcela v souladu s ústavně konformním výkladem úpravy zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti odkázal na článek 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a na ustanovení § 5 vyhlášky č. 66/1988, kterou se provádí zákon ČNR č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči. Závěrem pak žalovaný uvedl, že odmítá, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné v části týkající se bodu d) žádosti, neboť z textu rozhodnutí vyplývá, že se evidence mobiliárních fondů vztahuje i na účetní evidenci předmětů podřazených pod DHM a DDHM a nebylo tudíž třeba, aby povinný subjekt vyžadoval upřesnění informace ze strany žalobkyně.

Žalobkyně využila svého práva a k vyjádření žalovaného podala repliku, v níž setrvala na svém procením stanovisku a na své dosavadní argumentaci. Uvedla, že zásadně rozporuje skutečnost, že by důvodem odmítnutí byl zájem na ochraně majetku státu, který dle žalovaného „v daném případě nad právem na poskytnutí žalobkyní vyžádané informace jednoznačně převažuje“. V dané případě není totiž ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. ze strany žalovaného aplikováno „v mezích legitimního cíle, ke kterému omezení práva na informace směřuje“. K aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 17.2.2011, č.j. 1 As 105/2010-73.

Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 29.5.2012, kterého se žalobkyně ani její právní zástupkyně nezúčastnily s tím, že svoji účast řádně a včas omluvily. Zástupkyně žalovaného při tomto jednání uvedla, že v daném případě částečné odmítnutí poskytnutí informace bylo v souladu s článkem 17 Listiny základních práv a svobod, když sleduje legitimní cíl vyplývající z právních předpisů, tj. ochranu majetku státu. Zdůraznila, že z právních předpisů vyplývá zájem státu na ochraně majetku umístěného v různých historických objektech, aby se různé osoby nedozvěděly o lokaci takového majetku.

Poukázala na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně zaměstnankyní NPÚ a v rámci svého pracovního zařazení neměla právo do příslušných seznamů nahlížet. Z uvedeného vyplývá, že v jejím případě se jednalo o zneužití práva na informace a nelze souhlasit s jejím názorem, že právo na informace podle zákona č. 106/1999 Sb. je nadřazeno právu na informace vyplývající ze zaměstnaneckého poměru. Žalovaný má za to, že pokud žalobkyně potřebovala tyto informace, měla se jich domáhat cestou pracovního práva, případně soudní cestou v občanském soudním řízení. Zástupkyně žalovaného dále poukázala na to, že součástí evidence mobiliárního fondu jsou i movité kulturní památky, přitom nahlížení do seznamu těchto movitých kulturních památek je omezeno. Pokud by byly žalobkyni poskytnuty požadované informace, znamenalo by to obcházení tohoto zákazu. Z tohoto názoru vycházel žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí.

V průběhu jednání bylo soudu doručeno podání žalobkyně označené jako doplnění právní argumentace k vadám řízení před správními orgány a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí-porušení zásady předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu) ve kterém žalobkyně poukázala na to, že žalovaný jí k jiné její žádosti o informaci ze dne 4.11.2009 jiné seznamy movitých kulturních památek z mobiliárního fondu státního hradu Bouzov zaslal. Za účelem předložení spisového materiálu týkajícího se této žádosti žalobkyně o informace a vyjádření žalovaného k postupu v této věci bylo ústní jednání odročeno.

Následně žalovaný předložil soudu spisový materiál týkající se žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 4.11.2009, jehož součástí je mimo jiné přípis NPÚ ze dne 17.12.2010 z něhož vyplývá, že jeho přílohou měly být kopie lokačních seznamů požadovaných v bodě 17 žádosti žalobkyně ze dne 4.11.2009. V této souvislosti uvedl, že mu nebylo známo, že Národní památkový ústav žádosti o informace ze dne 4.11.2009 stran zaslání kopii lokačních seznamů vyhověl.

Při jednání soudu dne 26.6.2012 žalobkyně s odkazem na důvody uvedené v žalobě svá tvrzení doplnila v tom směru, že pojem „mobiliární fond“ není žádným právním předpisem definován a z ničeho nevyplývá, že by to měl být seznam památek, tedy věci prohlášených za kulturní památku podle zákona č. 20/1987 Sb. Zdůraznila, že žalovaný neprokázal, že zejména dotaz pod bodem d) žádosti má vztah k mobiliárním fondům a argumentace vztahující se k systému CastIS není relevantní k žádosti pod bodem d). Dále poukázala na to, že až při nahlížení do správního spisu měla možnost seznámit se s příkazem Generální ředitelky č. X./2009/NPÚ. Tím dle jejího názoru došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, což představuje vadu, která může mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Národního památkového ústavu ze dne 21.6.2010, č.j. NPÚ-302/4655/2010 byla žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 23.6.2010 odmítnuta v části, v níž se dožadovala

- sdělení rejstříkových čísel movitých kulturních památek nacházejících se ke dni mimořádné inventury v roce 2004 v předmětné ložnici v prvním patře západního křídla hradu Šternberk

- zaslání kopie „místního seznamu“ (soupisu) pořízeného při poslední inventuře mobiliárního fondu, včetně výpůjček a zápujček v předmětné místnosti

- zaslání kopie inventurního soupisu DHM a DDHM pořízeného při mimořádné inventuře v roce 2004.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že požadované dokumenty jsou výhradně určeny pro vnitřní potřebu zaměstnanců věcných odborů Národního památkového ústavu. Jedná se výlučně o vnitřní pokyny a instrukce, které má povinný subjekt ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout. Na základě příkazu generální ředitelky č. X./2009/NPÚ k zajištění bezpečného využívání centrální databáze CastIS je upraven přístup do databáze, obsahující evidenci mobiliárních fondů, a to omezením na vybrané pracovníky ústředního pracoviště na základě písemného pověření generální ředitelky NPÚ a pracovníci územních pracovišť výhradně na základě pověření ředitele územního odborného pracoviště. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že v interní předpise-Metodice pro zpracovávání, vedení a uchovávání evidence mobilárních fondů je v článku 13 upraven přístup k informacím základní a průběžné evidence, resp. možné je např. nahlížení ze služebních důvodů a nahlížení pro badatele. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že má za to, že žadatelka svým jinak právně dovoleným chováním sleduje vyvolání řízení, a to v některých případech s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku poskytnutí informace nijak nepřispěje. Takový výkon práva pak považuje za závadný.

Proti tomuto rozhodnutí padala žalobkyně dne 21.6.2010 odvolání, ve kterém vyjádřila nesouhlas s právním posouzením důvodů vedoucích k odmítnutí žádosti. Namítala, že na informace má nárok rovněž jako zaměstnanec povinného subjektu se sjednaným druhem práce „kurátor sbírkových a mobiliárních fondů“ a že tedy jde o informace, na které má nárok z titulu výkonu práce. Poukázala na to, že pokud jí povinný subjekt neposkytl informace vztahující se k práci podle zákoníku práce, nastupuje nadřazená povinnost informaci poskytnout dle zákona č. 106/1999 Sb. Dále poukázala na to, že žádnou vnitřní směrnicí nelze omezit poskytování informací o státním majetku a plnění povinností státní příspěvkové organizace podle zákona č. 219/2000 Sb. o nakládání se státním majetkem. Uvedla, že na daný případ se nepoužije ani ustanovení § 5 vyhlášky č. 66/1988 Sb., neboť nežádá o nahlížení do ústředního seznamu kulturních památek.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23.8.2010, č.j. MK 14868/2010 OPP tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že poté, kdy přezkoumal soulad rozhodnutí a řízení které jeho vydání předcházelo s právními předpisy, dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je správné a vydané v souladu s právními předpisy. Uvedl, že přihlédl zejména ke skutečnosti, že z vnitřního předpisu-příkazu generální ředitelky č. X./2009/NPÚ vyplývá, že do evidence má přístup výhradně pověřený pracovník územního odborného pracoviště NPÚ. Považuje proto za irelevantní i namítanou skutečnost, že žalobkyně je zaměstnankyní NPÚ. Stejně tak dle jeho názoru neobstojí tvrzení žalobkyně, že nepožaduje nahlédnutí do samotné databáze, neboť požaduje souhrn informací v takové podobě, které je za nahlížení možno požadovat.

Součástí spisového materiálu je dále příkaz generální ředitelky č. X./2009/NPÚ ze dne 22.6.2009, z něhož vyplývá, že do centrální databáze CastIS mají přístup vybraní pracovníci ústředního pracoviště na základě písemného pověření generální ředitelky. Z územních odborných pracovišť mají do centrální databanky přístup pracovníci pověřeni písemně ředitelem územního odborného pracoviště. "

Součástí spisového materiálu týkajícího se žádosti žalobkyně o informace ze dne 4.11.2009 je přípis NPÚ ze dne 17.12.2010, č.j. NPÚ-302/8792/2010 z něhož vyplývá, že

jeho přílohou měly být kopie lokačních seznamů požadovaných v bodě 17 žádosti žalobkyně ze dne 4.11.2009 týkající se movitých kulturních památek z mobiliárního fondů státního hradu Bouzov.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloby byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

V posuzované věci žalobkyně pod body b), c) a d) žádosti požadovala sdělení rejstříkových čísel movitých kulturních památek nacházejících se ve specifikované místnosti hradu Šternberk, zaslání kopie inventurního soupisu mobiliárního fondu v uvedené místnosti a zaslání kopie inventurního soupisu DHM a DDHM pořízeného při mimořádné inventuře v roce 2004.

Uvedená žádost byla v této části odmítnuta dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. s odůvodněním, že požadované dokumenty jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu zaměstnanců věcných odborů NPÚ a přístup k nim je upraven Příkazem generální ředitelky č.X./2009/NPÚ.

Pro posouzení toho, zda výlučka z povinnosti poskytovat informace uvedená v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. dopadá na daný případ, bylo dle názoru soudu rozhodné, zda se v případě žalobkyně požadovaných informací jednalo o informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Vzhledem k tomu, že se předmětná žádost netýkala přímo poskytnutí vnitřního pokynu či personálního předpisu povinného subjektu, bylo na správním orgánu, aby se otázkou vztahu požadovaných informací k vnitřnímu pokynu či personálnímu předpisu zabýval a uvedl úvahu, na jejímž základě dospěl k závěru, že jsou v daném případě naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Takovou úvahu však prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahuje, když pouze konstatuje existenci Příkazu generální ředitelky č.X./2009/MPÚ, kterým je přístup k žalobkyní požadovaným informacím upraven (omezen na vybrané pracovníky na základě pověření). Za této situace je třeba na takové rozhodnutí pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby s ohledem na shora uvedeného řádně odůvodnil svůj závěr o naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v dané věci, a to ve vztahu ke všem bodům žádosti žalobkyně a dále, aby se vyjádřil k postupu správního orgánu prvního stupně, kterým bylo

v jiné věci žádosti žalobkyně o poskytnutí lokačních seznamů movitých kulturních památek vyhověno.

Výrok o náklad řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proti jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, dále jízdné žalobkyně za cestu z Bouzova do Prahy k jednání soudu dne 26.6.2012 a zpět vlakem ve výši 291,-Kč. a dále náklady odměny zástupkyně žalobkyně JUDr. Jany Kašpárkové, advokátky a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 4.200,-Kč za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů její právní zástupkyně ve výši 600,-Kč za dva úkony právní služby po 300,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobkyně je advokátka, která doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 20%. Částka daně činí 960,-Kč. Celková výše nákladů v řízení žalobkyni tedy činí částku 8.051,-Kč.

Pokud se jedná o další žalobkyni vyčíslené a požadované náklady řízení, soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za podání písemné repliky ze dne 21.10.2011 a za její doplnění ze dne 5.1.2012, neboť k jejich podání nebyla žalobkyně vyzvána soudem a argumentovala v nich shodně jako v podané žalobě. Nejednalo se tak dle názoru soudu o důvodně vynaložené náklady řízení. Za důvodně vynaložený náklad řízení nelze dle názoru soudu považovat ani podání žalobkyně ze dne 3.4.2012 – návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., neboť se jednalo o ryze procesní úkon, kterým se žalobkyně domáhala urychlení rozhodnutí v dané věci, přičemž rozhodnutí o tomto návrhu příslušelo Nejvyššímu správnímu soudu. Pokud se jedná o písemné podání žalobkyně ze dne 18.6.2012, tímto žalobkyně sice reagovala na výzvu soudu ze dne 11.6.2012 k předložení dokladů v souvislosti s její námitkou týkající se porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ze strany žalovaného, avšak požadované doklady soudu nepředložila a její argumentace v tomto podání se netýkala věci samé. Z tohoto důvodu se ani v případě tohoto úkonu nejednalo dle názoru soudu o důvodně vynaložený náklad řízení. Pokud se žalobkyně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení za další právní úkony, a to další poradu s klientem ze dne 18.10.2011 před podáním repliky a ze dne 25.6.2012 před ústním jednáním u Městského soudu v Praze, ani tento její požadavek soud jako důvodný neshledal. Žalobkyně soudu sice předložila potvrzení o konání porady v uvedených dnech. Z tohoto potvrzení však není zřejmé, čeho se právní porada týkala. Žalobkyně tedy neprokázala důvodnost takto vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně konečně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení za jízdné dítěte, které k jednání u Městského soudu v Praze dne 26.6.2012 spolu s ní přicestovalo. Je nepochybné, že právem žalobkyně je projednání věci v její přítomnosti. V dané věci však nelze přehlédnout skutečnost, že soud osobní účast žalobkyně u jednání nevyžadoval, žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátkou a svá práva tak mohla uplatnit i jejím prostřednictvím. S ohledem na uvedené má soud za to, že uplatnění práva žalobkyně na projednání věci v její přítomnosti neznamená důvodnost nákladů vynaložených na jízdné jejího dítěte k soudu. Z těchto důvodů soud žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za jízdné dítěte nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení
Marcela Brabcová